

Magt et Forhold, som vi i alle Henseender ansee for lidet ønskeligt. Ligesaa hyppigt som vi handle om andre Statsformaal og dertil henlagte Fornødenheder, skulle vi beskæftige os med dette Spørgsmaal om de kirkelige Fornødenheder og hvad dertil skal anvendes. Ja, vi faae en Gagelov; men hvergang der kommer et nyt Krav frem, hvergang der synes at opstaae en mindre rigtig Correspondance imellem denne og andre Gagelove, skal Forholdet igjen trækkes frem. Dette ansee vi nu i højeste Grad for ønskeligt, og vi have derfor sluttet os til Udkastet, der gaaer ud paa at bevare, hvad der har været anvendt til kirkelige Formaal, hvad Omfang og Begrænsning angaaer, i den hidtilværende Tilstand, alene med en anden Benyttelses- og Fordelingsmaade. Det Spørgsmaal, der væsentlig slutter sig til Mindretallets Forslag, og som staaer opført paa Afstemningslisten under Nr. 1, har fremkaldt et Par mindre Endringsforslag, som jeg tildeels maa overlade til andre Medlemmer at gaae ind paa, idet de ikke vedkomme den Afdeling, for hvilken jeg fører Ordet. Denne Afdeling, som i dette Punkt bestaaer af 5 Medlemmer, har under Nr. 4 stillet et Forslag, der kun gaaer ud paa en Redactionsforandring og navnlig paa at klare, at der med Hensyn til Bispetienden ikke skal oppæbies nogen Vacance. Der er imidlertid optaget en anden lille Forandring, idet der istedetfor „Tiende“ er sat „Korntiende“, fordi det forekom os klart, at Lovudkastet alene sigtede til Korntienden, og at Udtrykket „Tiende“ alene var valgt, fordi man antog, at Dvægtienden var gaaet ind derunder og ikke længere kunde udskilles derfra. Der er nu af en æret Landstingsmand stillet et Endringsforslag, der gaaer ud paa, at til Korntienden skulde føies og indbrages i Lønningsfonden en anden Bestanddeel af de hidtilværende geistlige Indtægter, nemlig Vederlaget for visse mindre Ydelses, der ere omhandlede i Loven af 19de Februar 1861. Jeg troer ikke, at der fra de ærede Medlemmers Side, i hvis Navn jeg fører Ordet, egentlig kan rettes nogen Indvending imod dette Forslag. Disse Ydelses have en med Tienden beslegtet Charakter. Naar den øvrige Tiende gaaer ind i Lønningsfonden, saa synes det baade rigtigt og muligt,

uden forøget Besvær at indbringe ogsaa disse Indtægter deri; men deraf vil naturligvis følge, at der maa gjøres en lille Omberegning ved hvad vi have kaldt Hjemmeindtægten, den Indtægt, der forudsættes at blive ved de enkelte Præsteskab, idet denne lille Indtægt fradrages og derved paa den anden Side Tilskudet til Embederne maa forhøies noget. Der er af 3 Medlemmer, af hvilke jeg er det ene, stillet et Endringsforslag under Nr. 5, der gaaer ud paa noget stærkere og skarper at bestemme Grænsen for Anvendelsen af den Lønningsfond, der efter Lovudkastet skal oprettes. Vi troe ikke, at vi paa nogen Maade afvige fra Lovudkastets Mening i saa Henseende, men vi have troet, at det var rigtigt, at den Lønningsfond, der oprettes, ikke blot kaldes „geistlig“ eller, hvad den maastee rettere maatte hedde, „kirkelig“, men at der føies en Bestemmelse til, gaaende ud paa, at denne Fond — forsaavidt der ved en bedre Bestyrelse fremkom et Overskud — da ifølge Sagens Natur ligesom ogsaa de historiske Forhold ikke skulde udvide sin Virksomhed uden til blot kirkelige Formaal. Vi have ikke overseet de Indvendinger, der kunde gjøres mod vort Forslag, som ikke tilstrækkeligt til fuldstændigt at naae vor Hensigt, til at skabe det Baand, vi ville have skabt. Vi have derom udtalt os i Betænkningen, saa at jeg i det Hele kan henvisse dertil. Vi tilsigte ikke, hvad vi ikke kunne faae, nemlig et stærkt, hvad jeg vil kalde et grundlovsmeesigt Baand, men vi tilsigte at faae en udtrykkelig Udtalelse af Røvgivningsmagten i samme Dieblif, da den forandrer Formuens Form og Bestyrelse, om at der slet ikke tænkes paa at forandre disse Indtægters Diemed, og at ligesom disse Indtægter hidtil have været anvendte til kirkelige Formaal, skulle de ogsaa for Fremtiden anvendes dertil. Vi troe, at en saadan Udtalelse har sin store Betydning for Røvgivningsmagten selv, til at antyde for Fremtiden det Standpunkt, hvorpaa den i dette Dieblif stiller sig, og hvorfra den er gaaet ud, og at den derhos har sin store Betydning med Hensyn til at skaffe den hele Foranstaltning en god og ønskelig Indgang. Jeg kommer nu til den anden Hæfte af Spørgsmaal, som kugter sig til denne Para-